

BIBLIOTECA FREAK 28 > LLANXA RÀPIDA

“Avui dia, sabem com es fa tot, excepte viure”.

Benvingudes i benvinguts, ràdio farers. A finals d'octubre, principis de novembre, es celebra el Menorca Doc Fest, festival de fotografia i cinema documental de Menorca, que recoman fervorosament. Idò, enguany es va projectar una peli documental, Cold lands, Terres fredes, d'Iratxe Fresneda, una peli que vaig trobar estranya (fins i tot per jo) perquè no sabia molt bé cap on em volia conduir. Però, bé, la peli és una reflexió sobre com veiem el món, sobre la manera d'enregistrar-lo, què enregistram i sobretot què no enregistram, què queda fora de l'enquadrament, que és un poc el que passa amb el fragment. Continuem rallant de novel·les fragmentàries, amb aquesta cita inicial de Jean-Paul Sartre, qui obra una altra vegada el programa. Rallam, avui, de Llanxa ràpida, de Renata Adler. Jo som en Xec Pons i açò és Biblioteca Freak.

I començam amb aquesta Road to nowhere, de Talking heads, per endinsar-nos en un camí que no condueix enlloc. Perquè Llanxa ràpida és una novel·la on ni el suspens, ni les preguntes que han de sustentar la història, ni la trama estan gaire definides. La seva trama és com clavar-te la pua d'un voga marí que te fa centrar en el dolor, un dolor que no te deixa percebre el que t'envolta amb claredat, com si estiguessis anestesià. Estem anestesiats? Mentre llegeixes la novel·la intueixes que hi ha una protagonista, identifiqués la seva professió, que existeix en el món, però que la vida no és el que s'esperava. És la vida el que mos esperam? Si decideixes llegir la novel·la, tindràs la sensació d'haver naufragat i enmig de la mar, no tindràs ni un taüt on poder abraonar-te.

No sé si amb aquest començament hem provocat gaire sabonera als morros, però, em sap greu, la novel·la és així, no l'he escrita jo, com la vida. Tot i així, sabem que la narradora és una jove periodista, amb aquest tipus de mirada capaç de captar el

moviment de les ales d'una mosca, com els personatges de Bola drac. Una protagonista amb uns objectius no gaire definits, incapaç d'establir el més mínim vincle romàntic o plantejar una pregunta directa, un poc com me passa a jo, incapaç fins i tot de recollir el diari del matí sense trobar-hi un dilema moral, però que aconsegueix posar l'objectiu de la càmera fotogràfica en les subtileses de la vida. I és aquí on resideix la grandesa d'aquesta novel·la.

La vida és un simfonia agredolça, diuen The Verve, grup catalogat com de one hit wonder, és a dir que només tenen aquesta cançó bona, com en James Blunt que m'agrada recordar a les meves nebodes. Jijiji.

Mos trobam al Nova York dels anys setanta, en plena efervescència anti-Vietnam i del cas Watergate. El somni llibertari i hippy és una mentida. Ho tornaré a repetir: és una mentida. I d'aquestes cendres què en pot sortir sinó desorientació i vertigen de cap de baldufa? Una confusió i mareig d'una societat que no sols es converteixen en el rerefons de la novel·la, sinó que també modelen la narració. Llanxa ràpida és un conjunt d'aforismes o articles, narrats de manera accelerada, nerviosa i, connectant amb l'anterior Com és faria jo de l'anterior programa, de línies discontinues. En la novel·la trobam llistes, fragments, vinyetes de vida, diàlegs sense sentit, reflexions, anècdotes, paràgraf elèctrics, llums intermitents que esdevenen collages del nostre pensament. Una peça musical per temps convulsos, dissonant i incòmoda, quasi com escoltar a un d.j que punxa la més precisa i dolorosa veritat.

Llanxa ràpida és un retrat, d'emocions intenses, de les relacions humanes i de la seva fugacitat, del conformisme i convencions socials, del quotidià i de la seva buidor. Episodis que oscil·len entre un estil periodístic, de crònica, que penetren fins l'essència de l'ànima humana. Miniatures observades amb lupa a les dotze del migdia. Una novel·la que no té un principi ni un final clar, que te manté en un

constant estat d'alarma, que no es defineix per el que passa en ella, sinó per la presentació quirúrgica dels detalls, on qualsevol diàleg pot indicar que tot ha canviat. Una veu brillant i sensible que descriu amb transparència el que significa ser escriptora en una escena literària amansida pels homes. Una lectura impactant, dolorosa i reveladora.

I bé, aquesta setmana no hi ha participació, no hi ha tanta literatura; és una llàstima. Però no mos donarem per vençuts. Des de Biblioteca Freak vos animem a participar perquè és molt polit rallar, compartir els llibres que mos apassionen. Perquè aquesta passió, en ser compartida, s'encomana, s'aferra com un aroma de mil i unes nits, un aroma que fa que vulguem anar a trobar-lo, com anar a trobar un amor. I com esper que passi amb aquest podcast, al manco, un poquet. I, res. Posam punt i final al programa d'avui. I ho feim amb aquesta reflexió d'Albert Camus: "La veritat és que tot el món està avorrit i es dedica a cultivar hàbits". Com tota reflexió s'haurà de pensar. De moment, del que podem estar segurs és que noltros no esteim avorrits de llegir i ho farem fins el nostre darrer alè: amb qualque cosa hem d'omplir l'avorriment. Feu un poc d'esport, just un poquet, perquè no fa falta entrenar per una maratón, i provau de dormir vuit hores. que és la definició d'un dia perfecte. Així que vos desitgem que tingueu un dia perfecte i diem adéu amb aquest Perfect day, de Lou Reed. Moltes gràcies per escoltar-nos i fins la pròxima.